не знамъ. Нито да знамъ, нито пъръ съмъ го чувалъ.
По всичко вижда се че той е още младъ —
кой знае той какво си мисли Каменградъ!
Ний съ тебе кацата които сме му яли —"

— „Преди четиресетъ години! Не разбрали
защо и за какво . . . Тя нашата тогазъ
детинска беше!"

„Да, детинска. Все пакъ азъ
надъ нея днешната не турямъ по-отгоре!"
пресеченъ, подлови отново Беламоре:
„Не сж ли хората пакъ същите, все те?
Съ какво би отличилъ ти днешното дете
отъ дяда му? ~~Все то — живота си правятъ~~...
И все по същия калъпъ децата правятъ...
Ха, да. На плитко ний се въдимъ. Погледни:
очи, мустаци, носъ — все същи, все едни
не се е нищичко отъ века променило
живота миналъ е ~~нашъ~~ край племето ни хило,
нито мустакътъ му биле не закачилъ.
А и въ душата си, какъвто си е билъ
отколя, пакъ такъвъ и днеска е и вчера."

— „Така си е!" мустакъ опъналъ, Черъ-Чемера
пошепна.

„Викнали отъ всякъде — Младенъ,
Младенъ! Добре, Младенъ. Но де си ти сграденъ
зидъ видялъ ей така съ едничъкъ само камъкъ?
отъ сураво ~~първо~~ не се изкарва
въ кръвьта ни пламъка е Господъ угасилъ...
Какво насища туй ще каже Дивисилъ"

— „Да чуеме!" мустакъ опъналъ, Черъ-Чемера
пошепна и уши наостри.

„~~Варчо~~ вчера
такива ми, и той, осуква на хава.
Очи, мустаци, носъ, — ти истина това
го казвашъ: същите сж те отъ памтивека.
Но мозъкъ и сърце невидено, полека
се съ новия животъ превърнатъ съвсемъ."

— „Какъвъ ти новъ животъ! Спимъ, пиеме, ядемъ,
съ кокошки лягаме — а ставаме съ петлите,
и мили рожбици на ръбоша на дните
е току ги ръбите. Плодимъ се и плодимъ,
и на къщурките кумините ни димъ
димятъ — но нищичко животъ не задимява
въ живота ни."

„А туй сега което става,
какво е?" скъса го презъ дума Дивисилъ:
„Не знаяхъ и ти си отъ онія билъ,
които имъ е кефъ на вятъръ да хортуватъ...
Нехранимайковци народа само псуватъ.
На мода е сега. Защо не? Няма кой
на туй да се упре. И всякой дерта свой,
отъ нямане кому, на него си изкарва.
Народа знае тозъ, въ народа който вярва,
и нему мило е което той милей.
Свободенъ или робъ, народа ни живей
на тазъ земя едвамъ дестина само века.
Туй за единъ народъ въ живота е пътека
най-къса. За единъ народъ е възрасть то
младежка. А сърце той има отъ злато —
което новия животъ го на желтица
кове... Нерадостна и тъмна върволица
съдби е тазъ земя видяла. Погледни!
По нея още отъ непаметни е дни
Богъ тръгналъ, грозний Богъ на разума на дните.
Следите му личжтъ въ Балкана, въ равнините,
презъ дето сума святъ вървялъ и е живялъ
и мрялъ — и тукъ се е той само удържалъ,
той само тозъ народъ, когото, плиткоуми,
вий псувате. Кому подхвърляте вий думи...
Кого вий псувате? Баща си? Тозъ народъ, —
~~На колене вий на когото сте фамилии~~ бутелъ плодъ
~~Предъ него на молитва!~~
Не съ чуждите, а съ вазъ той трябва на битва
да стане и да се избави на всегда
отъ вазъ, отъ своите негодници чеда...
Кого вий псувате? Баща си? Вамъ же горе!"

— „Но чакай. Разбери!" започна Беламоре:
„Не псувамъ ази. Ти добре ме не разбра.
Не хокай... По напредъ ти чуй... И тазъ добра..."

„Добра си е!" мустакъ опъналъ Черъ-Чемера